

til alle Tider haft mest Sympati for de radikale Grupper, og det vilde han fremdeles have. Jo, der har været Udvikling i den ærede Ordfører, det kan ikke nægtes, men Udviklingen er rigtignok gaaet i splittergal Retning.

Den ærede Ordfører mente at kunne sige til mig, at min Stilling var i stærk Modstrid med den Stilling, jeg indtog, den Gang jeg var Medlem af Forsvarskommissionen, og at det Forslag, som mine to nu afdøde Kolleger af Forsvarskommissionen sammen med mig havde stillet, ogsaa indeholdt Forslag om Militærmusik, tilmed et Forslag, der efter det ærede Medlems Beregning vilde komme til at koste 160,000 Kr. Ja, det bliver nu dog ikke saa meget, som det Forslag, der foreligger i Øjeblikket, vil komme til at koste, for det skal koste 225,000 Kr., det var dog altid nogle og tresindstyve Tusinde Kroner billigere. Men lad mig her gøre den ærede Ordfører opmærksom paa een Ting, som han maaske har overset, og det kan jeg udmærket godt forstaa. For det ærede Medlem spiller Spørgsmaalet om Udgiften ikke nogen stor Rolle, det er ganske vist en Ting, han ikke helt kunde lade være at tale om, men alligevel ikke noget, det var værd at opholde sig videre ved, og naar han ser hele Sagen i den Belysning, kan jeg godt forstaa, at det ærede Medlem mener, at min Stilling i Forsvarskommissionen og min Stilling nu ikke kunne rime sammen. Men lad mig saa dog gøre det ærede Medlem opmærksom paa en anden Ting, jeg synes, han skulde have været opmærksom paa, nemlig at det Militærforslag, som mine Kolleger i Forsvarskommissionen og jeg stillede, vilde andrage aarlig et Beløb af 12 Mill. Kr. i alt, deri iberegnet Militærmusikken, men det Militærforslag, som de Herrer have gennemført, andrager et Beløb, der er dobbelt saa stort, eksklusiv den Militærmusik, hvorom der nu foreligger Forslag. Det er vel nogen Forskel. Selv om man kan sige, at Spørgsmaalet om, hvad det koster, har ikke saa overmaade meget at sige, naturligvis, man skal nok nævne det, men det er ikke værd at opholde sig videre ved, er det dog et Spørgsmaal, som har nogen Betydning, hvorvidt en Militærordning koster 12 Millioner mere eller 12 Millioner mindre, og jeg tror, vi ikke under den Situation, vi ere i i Øjeblikket, rent økonomisk set, have Raad til at fare hen over det med saa let en Harefod, som det ærede Medlem gør det. Jeg drister mig derfor til at sige, at dersom vi

havde faaet vor Villie den Gang og havde faaet gennemført vor Militærordning, havde vi ikke haft noget imod at give en Militærmusik, der havde kostet 160,000 Kr.

Jeg vil ikke gaa saa langt, at jeg hævder den Opfattelse, der ligger i en Udtalelse som denne: De Herrer maa faa al den Militærmusik, de ville have, naar de saa ville stryge hele Resten, men jeg siger: Ville de blot stryge for 12 Mill. Kr. i det Militærvæsen, de skaffede os forleden Sommer, skal jeg for mit Vedkommende ikke have saa meget imod at gaa med til den forøgede Militærmusik, hvorom der i Øjeblikket foreligger Forslag. De Herrer maa dog huske paa, at det giver en væsentlig Forskel i Stillingen, om vi have faaet et Militærvæsen, der koster saa meget som det, vi nu have, eller om vi havde faaet et Militærvæsen som det, mine Kolleger i Forsvarskommissionen og jeg stillede Forslag om.

K. M. Klausen: Ved Forhandlingen i Gaar fremsatte den højtærede Forsvarsminister nogle Bemærkninger henvendt til mig, og jeg skal i Dag i Korthed svare paa dem. Den højtærede Minister mente, at den Merudgift, her var Tale om, 150,000 Kr. aarlig, var ikke for noget at regne. Han kan naturligvis have Ret i, at naar han i Forvejen har Militærudgifter paa sit Budget til 37 Mill. Kr., saa betyder 150,000 Kr. kun en Forøgelse paa 0,4 pCt. Set paa den Maade, kan han naturligvis sige, at 150,000 Kr. kun er en Draabe i det Hav, som vore Militærudgifter nu ere. Men paa den anden Side forekommer det mig at være en meget flot Udtalelse af Regeringens Chef. Vi mindes alle, hvorledes vor højtærede Finansminister ved Finanslovens Forelæggelse og ved adskillige andre Lejligheder har manet dette Ting til at vise den yderste Spar-sommelighed. Fra Socialdemokratiets Side have vi fulgt denne Anvisning, vi have paa mange Punkter resigneret, vi ere gaaede med til Nedsættelser, som vi under andre Omstændigheder ikke vilde være gaaede med til, vi have undladt at stille Forslag, som vi under andre Omstændigheder vilde have anset det for vor uafviselige Pligt at fremkomme med.

Jeg synes, at den, der først og fremmest skulde følge den højtærede Finansministers gode Anvisning, er Regeringens egen Chef, og det vilde der være saa meget mere Grund til, som den højtærede Forsvarsminister, selv om han flot slaar sig paa Lommen og siger, at 150,000 Kr.